

**Uitreiking van de Orde van de Vlaamse Leeuw
aan Frank Judo
te Aalst op 9 juli 2023**

**Toespraak door prof. Matthias E. Storme
Voorzitter van de Orde van de Vlaamse Leeuw**

Hoogedelgestrengte burgemeester en schepenen in wier stad wij opnieuw te gast zijn,
(men moet altijd eerst de plaatselijke goden eren),
Hooggeachte heer en mevrouw Judo en familie,
en eerdere dragers van de Orde van de Vlaamse Leeuw,
Dames en heren vertegenwoordigers van ons volk op de verscheidene niveaus,
Waarde landgenoten uit Noord- en Zuid-Nederland !

Zoals U weet wordt de Orde van de Vlaamse leeuw sinds 1971 regelmatig toegekend, vandaag voor de 40^e maal, ter erkenning van verdiensten in verband met:

- een consequente en kordate houding in de sociale en culturele ontvoogding van de Vlaamse gemeenschap;
- prestaties die de integratie van de Nederlanden bevorderen;
- acties en initiatieven met het oog op de uitstraling van de Nederlandse taal en cultuur.

Zoals U weet betekent het Bijbelse getal veertig bijzonder veel. En ja, je zou kunnen zeggen dat er op de lijst van ordedragers bijzonder veel mensen staan, maar het is toch veeleer zo dat er veel bijzondere mensen op staan. En toch meen ik dat van al die verdienstelijke lieden niemand zo uitgesproken beantwoordt aan de tweede van de drie doelstellingen, prestaties die de integratie van de Nederlanden bevorderen, als Frank Judo.

Omdat het onmogelijk is binnen dit tijdsbestek alle verdiensten van de gelauwerde in het licht te brengen, beperkt ik me er eerder toe enkele kenmerken aan bod te brengen. hij zal me wel vergeven dat ik met name de juridische prestaties vandaag buiten beeld laat.

Naar het schijnt zouden er in de familie reeds voortekenen zijn geweest, zoals het ontwerpen van de Leeuw van Waterloo door een verre voorvader, of toch familielid, een Nederlandse leeuw die symbool staat voor de pacificatie na het Franse expansionisme en dus een nieuwe bloei der Nederlanden, die jammer genoeg niet in eenheid standhield.

Frank Judo zelf werd natuurlijk zoals vele leidende figuren van de Vlaamse beweging mede gevormd in - natuurlijk na het Jezuietencollege - de flamingante studentenbeweging, *in casu* KVHV Leuven.

Dichtte Marnix Gijsen niet over "Leuven":

*Van hieruit stappen de jonge karavanen de verten toe.
En nimmer wordt de Alma Mater oud en moe.*

In het Verbond was Frank Judo tussen zijn studies geschiedenis, wijsbegeerte en beide rechten door hoofdredacteur van *Ons Leven* (1997-1998), wat onmiddellijk gevolgd werd door 10 jaren hoofdredacteurschap van *Vivat Academia*. Dat was toen reeds een garantie voor het stipte verschijnen van het tijdschrift. Zonodig zou Frank Judo zelf wel voldoende kopij aangeleverd hebben, zonodig zelfs onder een schuilnaam, maar dat was in casu niet nodig omdat hij er toen reeds in slaagde zoveel anderen te motiveren om te schrijven.

Beiden is hij blijven doen op grote schaal: schrijven en doen schrijven. Het zou me wellicht drie volle dagen kosten om de bibliografie van Frank Judo voor te lezen. Maar er zit ook een rode draad in, die reeds te vinden was in de *Leitartikelen* in *Ons Leven* en *Vivat Academia*, een Duits woord waarvoor er blijkbaar geen echt equivalent in het Nederlands in gebruik is, wat op zichzelf veelzeggend is natuurlijk. Schreef Frank Judo niet reeds vanaf de eerste publicaties onder het motto "Alles wel beschouwd"? Het zou een passende wapenspreuk zijn onder het wapenschild van baanderheer of burggraaf Judo, ook al kiest hij zelf voor "uw dienaar t'aller stond". Na twaalf jaren verdween deze *Leitsatz* naar de achtergrond, maar het waarmede bleef: wat Frank Judo schreef en schrijft is "wel beschouwd". Het is ook wel geschreven, in een onmiskenbare stijl, die men na enkele bijdragen wel herkent. In ons land zijn er wel wat columnisten wiens teksten snel herkend worden omwille van de herhaling van de thematiek of andere *ceterum censeo*'s, maar weinigen waar dat ongeacht de inhoud het geval is - op Rik Torfs en Frank Judo na dan.

Door wel te beschouwen weerstond Frank Judo steeds "de verlokking van de eenvoud", en wanneer hij in 2022 een wandeling schreef door "een" conservatisme langs 21 misverstanden, onder de titel *Het bewaren waard*, dan lezen we daarin bijvoorbeeld dat "als conservatisme iets niet is, is het wel een reductionisme". Frank Judo leert dat er bij maatschappelijke en historische vraagstukken altijd nog wel een bijkomend perspectief mogelijk en zinvol is.

Met een wat riskant juridisch voorbeeld kan men dat illustreren: hoe belangrijk de legaliteit ook is, er is altijd nog het vraagstuk van de legitimiteit. En om deze en andere tegengestelde perspectieven in evenwicht te houden, is er nood aan kennis van de historische ervaring, en het is daarin dat de blik op de actualiteit, zoals Frank Judo zelf schrijft, houvast kan vinden. En die kennis is bij Frank Judo schier onuitputtelijk.

Frank Judo had geen canondiscussie of canoncommissie nodig om te beseffen dat de integratie van de Nederlanden ook bevorderd wordt door de verdere ontwikkeling van een gemeenschappelijk historisch besef, een gemeenschappelijk besef van zowel de historische eenheid als de historische verdeeldheden of diversiteiten in de Nederlanden. Hij nam het voortouw om ook anderen hieraan te doen werken, en zo verschenen bijvoorbeeld de bundels "*De prijs van de scheiding*" (2007) of "*Belg en Bataaf, de wording van het Koninkrijk der Nederlanden*" (2015) of recenter nog het grote panorama "*De 7 woorden van de lage landen: God water taal vrijheid smaak weven muziek*". Waar de interesse en expertise op de eerste plaats de periode van de late 18e tot de vroege 20e eeuw betreft, is die zeker ook ruimer - zoals ook zijn muzieksmaak ook zowel wat eerder als later in de tijd strekt. Frank Judo redigeerde ook het boek *Vlaming zijn nu* na het internationaal Congres van de Beweging Vlaanderen-Europa in 2022 over identiteit, solidariteit en natievorming, en de christendemocratische bezinningsbundel *Visie en werkelijkheid*.

Alles wel beschouwd dus, maar het bleef nooit bij beschouwen. Eerst te woord en dan ter daad kameraad ! Frank Judo is een intellectuele en maatschappelijke duizendpoot. Indien hij zichzelf niet als onhandig zou beschouwen zou hij een duizendhand kunnen genoemd worden. Immers, als Frank Judo iets in handen neemt, is het in goede handen. Dat mocht ook méér dan één vereniging gelukkig ervaren: het VVA, waar hij hoofdbestuurslid en hoofdredacteur was van 1998 tot 2008, de Vlaams-Zuidafrikaanse cultuurstichting, bestuurslid sinds 1995 en voorzitter sinds 2012, de Vlaamse Juristenvereniging, voorzitter sedert 2008, het Algemeen Nederlands Verbond, hoofdbestuurslid en secretaris van 2014 tot 2022, de Orde van den Prince waarvan de Keure hem op het lijf geschreven is, waar hij nu Gewestpresident is, en andere meer. Zoals U merkt, heel wat Heelnederlandse verenigingen dan wel verenigingen waarin Frank Judo ervoor ijverde samen te werken met een Staats-Nederlandse zustervereniging.

In het boek *Vlaamse vaandels, rode petten* over de geschiedenis van het KVHV schreef Frank Judo het hoofdstuk "En 't oude verrompelde lint op den frak: Verbonders na het Verbond". Daarin beschrijft hoe oud-Verbonders in de hele twintigste eeuw steeds een rol konden spelen in het bevorderen van contacten tussen op het eerste gezicht onverzoenbare stromingen (p. 81). Welnu, Frank Judo is zelf ook een uitstekend voorbeeld van zo'n oud-Verbonder. Zijn kennissenkringen en zelfs zijn vriendenkring bestaat uit personen die regelmatig wel eens *sont bien étonnés de se trouver ensemble*, en dit is zelfs vandaag in dit stadhuis een beetje het geval. Ook daar zou men toch het woord van Filips Marnix van Sint-Aldegonde kunnen toepassen, dat gebeiteld staat aan De Brakke Grond in Amsterdam: 'Hoe cond ick U mijn broeders oyt vergeten daar wij toch zijn in eenen stronck geplant'. Wat Noord en Zuid betreft speelt Frank Judo die rol natuurlijk ook, al gaat het daar heel zelden om onverzoenbare stromingen, maar eerder om onwetendheid, onverschilligheid en praktische bezwaren. Over het ravijn tussen Essen en Roosendaal sloeg of onderhoudt hij vele bruggen, al moet ook hij wellicht zoals wijlen mijn vader regelmatig denken aan het vers van Ida Gerhardt

*“Vergeef mij dat de schoonste nachten
Niet immer van ons beiden zijn.
Mijn vriend, het zijn zo groten machten
Waardoor wij soms gescheiden zijn”.*

Dankzij Frank Judo zijn ze dat toch op een aantal vlakken een stuk minder.

Om al deze redenen en vele andere hebben we U de Orde van de Vlaamse leeuw toegekend en wil ik nu met groot genoegen U nu het hieraan verbonden zilveren plakket overhandigen, waarna U zelf het woord krijgt.